

Ομιλία Πρωθυπουργού κ. Αλέξη Τσίπρα
στο Ελληνοαμερικανικό Εμπορικό Επιμελητήριο

5 Δεκεμβρίου 2018

«Να εργαστούμε και να οργανώσουμε από κοινού τις δυνατότητες της χώρας μας,

αξιοποιώντας τα πλεονεκτήματα της ελληνικής οικονομίας»

Αγαπητές φίλες,

Αγαπητοί φίλοι,

Με ιδιαίτερη χαρά απευθύνω το σημερινό χαιρετισμό στο Ετήσιο Συνέδριο του Ελληνοαμερικανικού Επιμελητηρίου. Πρόκειται πια για μια καθιερωμένη συνάντηση μεταξύ μας. Και θέλω με αυτό τον τρόπο να αναγνωρίσω τον ρόλο των παραγωγικών δυνάμεων που συμμετέχουν σε αυτή τη συνάντηση, σε αυτή την ετήσια συνάντηση, αλλά και κάτι, πιστεύω, εξίσου σημαντικό. Να αναδείξω τη λειτουργία σας ως ενός εκ των σημαντικότερων πρεσβευτών μας στη διεθνή κοινότητα, ως ενός εκ των σημαντικότερων πρεσβευτών στη διεθνή κοινότητα της προσπάθειάς μας, όλα αυτά τα χρόνια, να βγάλουμε οριστικά την οικονομία από την πρωτοφανή κρίση στην οποία διήλθε πριν από οκτώ χρόνια.

Σε κάθε δημόσια παρουσία μου τα τελευταία χρόνια, παρουσίαζα την ετήσια εξέλιξη ενός συνολικού σχεδίου για την αντιμετώπιση της βίαιης κοινωνικής υποχώρησης, η οποία ήρθε ως απότοκο της πρωτοφανούς κρίσης, των ελλειμμάτων και του χρέους, αλλά και της ατελούς διαχείρισης αυτής της κρίσης, των λαθεμένων συνταγών για τη διαχείριση αυτής της κρίσης, ιδιαίτερα τα πρώτα χρόνια των μνημονίων. Σε κάθε δημόσια παρουσία μου παρουσίαζα την εξέλιξη ενός συνολικού σχεδίου για την ανάκτηση του χαμένου εισοδήματος και την αποκατάσταση του κύρους των θεσμών της Δημοκρατίας μας, για να μην αφήσουμε να γίνει η πικρία μιας δύσκολης οκταετίας, δυσπιστία και πολιτικός σκεπτικισμός, όπως βλέπουμε σήμερα να συμβαίνει σε άλλες χώρες ανά τον κόσμο.

Και κάθε φορά σχεδόν, κάθε χρόνο που ερχόμουν εδώ ενώπιόν σας, αυτά τα χρόνια, ζητούσα και ζήτησα τη στήριξη και την εμπιστοσύνη σας σε αυτό το σχέδιο. Πιστεύω ότι οι περισσότεροι από εσάς ανταποκριθήκατε καλόπιστα, γιατί η αγωνία και η προσπάθεια σε αυτή την κατεύθυνση είναι, πιστεύω, κοινή και ειλικρινής.

Και σήμερα μπορείτε κι εσείς, όπως και εμείς, που πλέον είναι ορατά και πανθομολογούμενα τα σημάδια της ανάκαμψης και της εξόδου από την κρίση, να αισθανόσαστε και να αισθανόμαστε δικαιωμένοι που ακολουθήσαμε αυτό τον δύσκολο δρόμο. Και, βεβαίως, να αισθανόμαστε πιο αισιόδοξοι και πιο αποφασισμένοι να συνεχίσουμε τη δύσκολη πορεία που μας περιμένει.

Και θέλω να ξεκινήσω, ευθύς εξαρχής, από την οικονομία. Διότι, ιδιαίτερα σε αυτό το πεδίο, τα στοιχεία είναι πλέον πολύ ενθαρρυντικά. Έχουμε επιστρέψει σε ρυθμούς ανάπτυξης άνω του 2% και αποκτούμε διαρκώς νέα δυναμική. Βεβαίως, κάποιος θα πουν ότι, ενδεχομένως, για να μπορέσει να αποκατασταθεί γρηγορότερα η ζημία που υπέστη η ελληνική οικονομία και η απώλεια του ΑΕΠ – που ιδίως τα δύο πρώτα χρόνια της κρίσης ανήλθε στο 25% του

ΑΕΠ, δηλαδή χάσαμε περίπου το ¼ του εθνικού μας πλούτου σε δύο μόλις χρόνια – θα ήταν επιθυμητοί υψηλότεροι ρυθμοί, και 3% και 4%.

Όμως, πρέπει να σας πω ότι ο ρυθμός ανάπτυξης που είχε φέτος η οικονομία μας – και θα έχει και του χρόνου ακόμη υψηλότερο, και αναμένεται να είναι ακόμη πιο υψηλός τον μεθεπόμενο χρόνο – είναι ο υψηλότερος ρυθμός της τελευταίας δεκαετίας, και πριν την κρίση. Και πρέπει να συνυπολογίσουμε το γεγονός ότι η χώρα είναι αναγκασμένη να ξεπληρώνει τα σπασμένα του παρελθόντος. Δηλαδή, είναι αναγκασμένη, μετά από συμφωνία με τους εταίρους μας, να έχει υψηλά πλεονάσματα της τάξης του 3,5%. Και όπως προείπε και ο εκπρόσωπός σας, που με προλόγισε, αυτά τα υψηλά πλεονάσματα, πλέον, όχι μόνο τα καταφέρνουμε να τα πιάσουμε, αλλά τα περνάμε παραπάνω από τον στόχο, έχουμε υπεραπόδοση της οικονομίας με αυτό τον τρόπο, έχουμε ανακτήσει την εμπιστοσύνη μας έναντι των εταίρων μας, έχουμε ανακτήσει την εμπιστοσύνη μας έναντι των διεθνών αγορών. Και, ταυτόχρονα, πέραν των υψηλών πλεονασμάτων, καταφέρνουμε να έχουμε και επιστροφή σε υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης, συγκριτικά με την πορεία των τελευταίων δέκα χρόνων, τους υψηλότερους της τελευταίας δεκαετίας.

Άκουσα για την ανάγκη να αυξηθούν οι επενδύσεις. Προφανώς και είναι αδήριτη ανάγκη. Όμως, οι ξένες άμεσες επενδύσεις, μόνο το 2017, αυξήθηκαν κατά 27%. Και ο ρυθμός αύξησης είναι ακόμη μεγαλύτερος. Και εκεί έχουμε ένα ρεκόρ δεκαετίας. Όπως, επίσης, έχουν αυξηθεί και οι εξαγωγές.

Αλλά, για εμένα δεν είναι μόνο αυτό. Δεν είναι μόνο οι οικονομικοί δείκτες, που σηματοδοτούν το πέρασμα στην ανάπτυξη και το πέρασμα στη μεταμνημονιακή και τη μετα-κρυσιακή εποχή, είναι και οι κοινωνικοί δείκτες. Διότι, ξέρετε, το πιο εύκολο θα ήταν να καταφέρει κανείς – εύκολο εντός εισαγωγικών, διότι οι προηγούμενες κυβερνήσεις απέτυχαν σε δύο συνεχόμενα μνημόνια – αλλά λέω, λέω θα ήταν εύκολο να πει κανείς ότι ολοκλήρωσε με επιτυχία ένα πρόγραμμα στήριξης. Το σημαντικότερο είναι κανείς να μπορέσει να το ολοκληρώσει με επιτυχία, και ταυτόχρονα να προστατεύσει τους πιο αδύναμους, τους πιο ευάλωτους, την κοινωνία, που όλα τα προηγούμενα χρόνια δέχθηκε μία ανελέητη επίθεση, χωρίς όμως να δει καμία προοπτική εξόδου από αυτή την κρίση.

Η ανεργία, λοιπόν, μειώνεται. Σήμερα είναι στο 18,9%, οκτώ μονάδες λιγότερο από όσο ήταν σχεδόν πριν από τέσσερα χρόνια, όταν έφτασε στο υψηλότερο ποσοστό της, στο 27%. Σήμερα είναι στο 18,9%, με πτωτικές τάσεις.

Τα δημόσια οικονομικά της χώρας είναι υγιή, πλεονασματικά και πάνω από όλα, όπως είπα πιο πριν, αξιόπιστα διεθνώς. Το χρέος μας είναι πια βιώσιμο, εγγυημένο, σε τροχιά σταθερής απομείωσης. Εφαρμόσαμε τα τελευταία τρία χρόνια περισσότερες από 450 μεταρρυθμιστικές δράσεις σε όλο το εύρος της οικονομίας. Η Ελλάδα, κυρίες και κύριοι – και δεν είναι υπερβολή να το ισχυριστεί κανείς – είναι σήμερα μια νέα οικονομία σε σχέση με το τί ήταν πριν από τέσσερα χρόνια. Και νομίζω αυτό δεν έχει επικοινωνηθεί όσο θα έπρεπε.

Πολύ συνοπτικά, λοιπόν, αξίζει να αναφέρω ορισμένες από τις κομβικές μεταρρυθμίσεις, που διαμορφώνουν ένα εντελώς νέο τοπίο. Την ανεξαρτητοποίηση των φορολογικών αρχών, τη συνολική αναμόρφωση του ασφαλιστικού μας συστήματος, που έγινε πια βιώσιμο. Ο μόνιμος εφιάλτης των κυβερνήσεων από τη δεκαετία του '90 και μετά, όπου πλέον έχουμε ένα ταμείο και όχι πάνω από είκοσι, με διαφορετικούς κανόνες. Ένα ταμείο και μάλιστα πλεονασματικό. Εκεί όπου τα ταμεία μας τα ασφαλιστικά γεννούσαν διαρκώς ελλείμματα για την ελληνική οικονομία, τώρα είναι η βασική αιτία χάρη στην οποία έχουμε πλεονάσματα και υπερβαίνουμε τους στόχους.

Έχουμε την εισαγωγή των ηλεκτρονικών συναλλαγών, έχουμε το άνοιγμα των αγορών, έχουμε την απλοποίηση και την επιτάχυνση των αδειοδοτήσεων, τη γενικότερη δημιουργία φιλοεπενδυτικού κλίματος, αναφέρθηκα πιο

πριν. Τη διαφάνεια στα δημόσια συστήματα προμηθειών και συμβάσεων. Την ορθολογικότερη επανασχεδίαση των κοινωνικών προγραμμάτων.

Την αποκατάσταση της νομιμότητας και των δικαιωμάτων στην αγορά εργασίας. Θα μπορούσα να αναφέρω κι άλλες πολλές σημαντικές μεταρρυθμίσεις, και στις οποίες δώσαμε έμφαση στο τελευταίο πρόγραμμα προσαρμογής. Και αυτός ήταν και ο λόγος που το τελευταίο πρόγραμμα έπιασε τους στόχους του, ήταν πετυχημένο και μας οδήγησε στην έξοδο από την κρίση. Διότι αυτό είναι μια αλήθεια και θα το πω: Η τρόικα, στα δύο πρώτα προγράμματα, έδωσε έμφαση σε μια σκληρή, πολλές φορές αδιανόητα σκληρή, δημοσιονομική προσαρμογή και όχι στις απαραίτητες δομικές μεταρρυθμίσεις, που έπρεπε να είχαν γίνει εδώ και πάρα πολλά χρόνια στην ελληνική οικονομία. Και τώρα έγιναν.

Πρόκειται για μεταρρυθμίσεις και αλλαγές ουσιαστικές και όχι κατ' όνομα, όπως στο παρελθόν, ο αντίκτυπος των οποίων ήδη αρχίζει να διαφαίνεται. Δεν είναι τυχαίο ότι ο ΟΟΣΑ μας απέδωσε την πρωτιά στην εφαρμογή δραστικών μεταρρυθμίσεων και αλλαγών τα τελευταία χρόνια, όχι μόνο στην Ευρώπη, αλλά σε παγκόσμιο επίπεδο. Και πλέον, όλοι, διεθνείς οργανισμοί, αναλυτές και οι ευρωπαϊκοί θεσμοί βεβαίως, αναγνωρίζουν την ποιοτική δουλειά που συντελέστηκε αυτά τα τρεισήμισι χρόνια. Και όλα αυτά έγιναν παράλληλα με τη μεγάλη προσπάθεια να διορθωθούν οι σαρωτικές συνέπειες της ύφεσης, που ώθησαν στο περιθώριο και στη φτωχοποίηση μεγάλου μέρους του πληθυσμού.

Και αυτό θεωρώ, επαναλαμβάνω, ότι είναι η μεγάλη επιτυχία: Ο συνδυασμός της υλοποίησης των μεταρρυθμίσεων που ποτέ δεν έγιναν, ταυτόχρονα με την προσπάθεια και την επιτυχία τελικά, να υψώσουμε ένα τείχος προστασίας στους πιο ευάλωτους. Να αναφέρω επιγραμματικά: Την προστασία της πρώτης κατοικίας, την επέκταση των επιδομάτων αλληλεγγύης με το Κοινωνικό Εισόδημα Αλληλεγγύης, τις φορολογικές διευκολύνσεις, την επέκταση της προστασίας της πρώτης κατοικίας, που είχε θεσπιστεί από πιο πριν, είναι αλήθεια, νόμος Κατσέλη.

Την καθολική πρόσβαση στο σύστημα υγείας για εκατομμύρια συμπολίτες μας ανασφάλιστους, εξαιτίας της κρίσης, όχι με δική τους ευθύνη. Ταυτόχρονα, την αύξηση, σε περίοδο μάλιστα δημοσιονομικής μεγάλης δυσκολίας και χρηματοπιστωτικής έλλειψης ρευστότητας, χρηματοπιστωτικής ασφυξίας τότε, την αύξηση των κονδυλίων για την έρευνα. Τα σχολικά γεύματα. Τη δημιουργία νέων βρεφονηπιακών σταθμών. Σημαντικές πρωτοβουλίες, μεταξύ άλλων, που ενδεχομένως να μην ενθυμούμαι, για να σας αναφέρω, σημαντικές, όμως, κοινωνικές πρωτοβουλίες για τη στήριξη των πιο αδύναμων και για την ενίσχυση της κοινωνικής συνοχής.

Αγαπητές φίλες και αγαπητοί φίλοι, θέλω να πιστεύω ότι αυτή τη βάση διαμορφώσαμε και σε αυτή τη βάση θα στηριχθούμε για τη μετάβαση στην επόμενη ημέρα. Θέλω, όμως, να υπενθυμίσω ότι όλα τα παραπάνω έγιναν υπό, και πολλές φορές παρά, το καθεστώς σκληρής επιτήρησης και επιτροπείας. Και σήμερα βρισκόμαστε μόλις τρεισήμισι μήνες μετά τη λήξη αυτής της πολύ δύσκολης οκταετούς περιόδου για την Ελλάδα, της μνημονιακής περιόδου. Η χώρα μας ανέκτησε την αυτοδυναμία της και την πρωτοβουλία στον καθορισμό των δικών της προτεραιοτήτων.

Πορευόμαστε πλέον με το δικό μας εθνικό αναπτυξιακό σχέδιο, ένα σχέδιο το οποίο έχει εγκριθεί και από τους θεσμούς, και βεβαίως, πορευόμαστε και προχωρούμε στις δικές μας προοδευτικές μεταρρυθμίσεις για τη διαμόρφωση νέων κοινωνικών όρων, αυτή τη φορά υπέρ των πολλών. Όλων εκείνων, δηλαδή, που έβαλαν πλάτη και υπέστησαν τις θυσίες, προκειμένου να βγει η οικονομία από την κρίση, να ορθοποδήσει η χώρα και να μπορεί να κοιτά το μέλλον με μεγαλύτερη αισιοδοξία.

Τα λέω αυτά, αγαπητές φίλες και αγαπητοί φίλοι, διότι πιστεύω βαθιά ότι αυτό που ζούμε σήμερα δεν ήταν νομοτελειακά δεδομένο ότι θα συμβεί, μετά από δύο συνεχόμενα αποτυχημένα προγράμματα. Καλώς εσείς, ενδεχομένως και όλοι μαζί, πρέπει να βάζουμε υψηλότερους στόχους για το μέλλον.

Όμως πρέπει αυτό να το έχουμε συνείδηση. Δεν ήταν νομοτελειακά δεδομένο ότι η Ελλάδα θα εξέρχονταν από την κρίση, ότι η Ελλάδα θα είχε για τρίτη συνεχόμενη χρονιά ανάπτυξη κοντά και πάνω από το 2%, ότι θα έπιανε πλεονάσματα πάνω από 3,5%, ότι θα είχε τη δυνατότητα να στηρίζει τους πιο αδύναμους, ότι θα μπορούσε να προχωρά, χωρίς πλέον να βρίσκεται ως παρίας στο ευρωπαϊκό και στο διεθνές στερέωμα.

Και το λέω, επίσης, αυτό, διότι κάποιιοι βιάστηκαν πριν από τρεισήμισι μήνες, όταν και τυπικά ολοκληρώσαμε τον κύκλο της μνημονιακής επιτροπείας και βγήκαμε από τα μνημόνια, να ανακηρύξουν ότι τίποτε δεν άλλαξε με το τέλος των μνημονίων. Και σήμερα, βέβαια, όλοι αυτοί αυτοανααιρούνται και διαψεύδονται, όχι μόνο στον δημόσιο λόγο, αλλά και στην εθνική μας αντιπροσωπεία, όταν καλούνται να ψηφίσουν και ψηφίζουν και οι ίδιοι μια σειρά θετικών μέτρων, που βεβαίως δεν είναι μέτρα ενός τέταρτου μνημονίου, αλλά είναι μέτρα ανακούφισης, που υλοποιούμε ακριβώς επειδή έχουμε την οικονομική δυνατότητα να υλοποιήσουμε και, βεβαίως, την πολιτική βούληση να υλοποιήσουμε.

Και φαντάζεστε, βεβαίως, ότι αναφέρομαι, πρωτίστως, στην ακύρωση του εκβιαστικού και αχρείαστου μέτρου της περικοπής των συντάξεων, που πλέον και μετά τη χθεσινή συνεδρίαση του Eurogroup, όπου ήταν μια πολύωρη συνεδρίαση – κράτησε σχεδόν 20 ώρες – όχι όμως για την Ελλάδα αυτήν τη φορά, αλλά για την Ιταλία.

Η Ελλάδα τελείωσε στα πρώτα 20 λεπτά. Μετά, λοιπόν, και τη χθεσινή συνεδρίαση και επισήμως και με τη βούλα, θα έλεγε κανείς, εγκρίθηκε ο Προϋπολογισμός για το 2019 που δεν εμπεριέχει περικοπές στις συντάξεις. Ούτε αυτό ήταν μια νομοτελειακά καθορισμένη εξέλιξη, που θα γινόταν ούτως ή άλλως. Αν ήταν, άλλωστε, οι πολιτικοί μας αντίπαλοι δεν θα περίμεναν μέχρι και την τελευταία στιγμή αυτή η εκδοχή να ανατραπεί. Και αναφέρομαι, βεβαίως, και στη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών για τους ελεύθερους επαγγελματίες, τους νέους εργαζόμενους, τους αγρότες και τους ερευνητές. Αναφέρομαι στην για τρίτη συνεχόμενη χρονιά διανομή κοινωνικού μερίσματος σε 3,5 εκατομμύρια συμπολίτες μας. Αναφέρομαι στη μείωση του ΕΝΦΙΑ για τα μικρά και μεσαία εισοδήματα, 30% μεσοσταθμιστικά, 10% φέτος και άλλα 20% του χρόνου, 50% τα δύο επόμενα χρόνια για τη λαϊκή κατοικία. Αναφέρομαι στη μείωση του φορολογικού συντελεστή για τις επιχειρήσεις στο 25% μέχρι το 2022.

Αναφέρομαι στην προοπτική αύξησης του κατώτατου μισθού και σε μια σειρά από επιπλέον μέτρα, που θα ακολουθήσουν και τα οποία είχα προαναγγείλει στη ΔΕΘ πριν από περίπου 3 μήνες.

Υπάρχουν, όμως, πολλοί οι οποίοι μιλούν και μας κατηγορούν για παροχολογία, αλλά προσέξτε. Ούτε και αυτό τον όρο τον χρησιμοποιούν σωστά. Παροχολογία τί σημαίνει; Παροχολογία, σημαίνει συζήτηση περί παροχών ή υπόσχεση για μελλοντικές παροχές, ως επί το πλείστον, αβέβαιες. Το γνωστό «θα» των παλαιότερων εποχών. Αυτό που κάνουμε εμείς σήμερα δεν έχει καμία σχέση με αυτό. Επιτρέψτε μου την έκφραση «εμείς κατοικούμε στα λόγια μας».

Στη Θεσσαλονίκη εξήγγειλα ένα σχέδιο θετικών δράσεων για τον Προϋπολογισμό, γύρω στα 700 εκατομμύρια ευρώ. Τελικά, φέραμε και ψηφίζουμε στη Βουλή ένα σχέδιο 910 εκατομμυρίων ευρώ. Προχωράμε σε παρεμβάσεις και σε ελαφρύνσεις, σήμερα. Σε χρόνο ενεστότητας. Και το κάνουμε υπεύθυνα, κοστολογημένα και εντός του πλαισίου των δυνατοτήτων που σήμερα έχουμε, ακριβώς επειδή η οικονομία ανέκαμψε και η χώρα βγαίνει από την κρίση.

Αποτελεί, λοιπόν, ηθική και πολιτική μας υποχρέωση να δικαιώσουμε τις προσπάθειες του ελληνικού λαού για τις στερήσεις στις οποίες υποβλήθηκε. Η δίκαιη ανάπτυξη για όλους προϋποθέτει τον συλλογικό βηματισμό της κοινωνίας προς ανώτερα επίπεδα ευημερίας και με αυτό τον στόχο θα συνεχίσουμε. Όσο η οικονομία κατακτά υψηλότερα επίπεδα ΑΕΠ, τόσο θα διευρύνονται τα περιθώρια στήριξης των πιο αδύναμων κοινωνικών ομάδων, αλλά και οι δυνατότητες περισσότερων στοχευμένων ελαφρύνσεων.

Ο Προϋπολογισμός που θα ψηφίσουμε, λοιπόν, σε λίγες μέρες αντανακλά ακριβώς αυτή την αλλαγή στο μείγμα της οικονομικής πολιτικής. Υπάρχει, όμως, μια ειδοποιός διαφορά και θέλω να προλάβω όσους τυχόν ανησυχούν για τον κίνδυνο δημοσιονομικού εκτροχιασμού. Ξέρετε, τα ελλείμματα συνήθως προκύπτουν – και αυτή είναι η πρόσφατη εμπειρία που μας οδήγησε στην κρίση και την χρεοκοπία – και διογκώνουν τελικά και το δημόσιο χρέος και το πληρώνουμε όλοι μας αυτό, προκύπτουν όταν η επεκτατική πολιτική κατευθύνεται, όχι υπέρ των αδύναμων, αλλά υπέρ μιας κρατικοδίαιτης και παρασιτικής επιχειρηματικής ελίτ. Αυτό μας οδήγησε στην κρίση. Και όταν η αύξηση του ΑΕΠ είναι αποτέλεσμα της κατανάλωσης εισαγωγών με δανεικά.

Αυτό ήταν το μοντέλο ανάπτυξης του παρελθόντος που κατέρρευσε σαν φούσκα και μας οδήγησε στην κρίση. Μας εγκλώβισε σε αυτή την επώδυνη εμπειρία της κρίσης. Με τη μεγαλύτερη επιβάρυνση, φυσικά, να πέφτει στους πιο ευάλωτους, στα φτωχά στρώματα και στη μεσαία τάξη. Άρα, λοιπόν, αν υπάρχει κάτι με το οποίο θα συμφωνήσω με τον προλαλήσαντα, είναι ότι οφείλουμε να προχωρήσουμε σε ένα διαφορετικό μοντέλο παραγωγής και ανάπτυξης. Οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε ποιες ήταν οι αιτίες που μας οδήγησαν στην κρίση και οφείλουμε όταν οραματιζόμαστε την Ελλάδα της νέας εποχής και την επιστροφή της στην ανάπτυξη, να μην οραματιζόμαστε αυτό το παραγωγικό και αναπτυξιακό μοντέλο που μας οδήγησε στη χρεοκοπία και την κρίση.

Αντίθετα, λοιπόν, σήμερα, εμείς όχι μόνο τα προηγούμενα χρόνια δώσαμε έμφαση στις διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις και στη δημοσιονομική εξισορρόπηση, αλλά σχεδιάσαμε – και θέλω να πιστεύω με τον πιο δημοκρατικό και ανοιχτό τρόπο που θα μπορούσαμε, σε συνεργασία με τους παραγωγικούς εταίρους και την Τοπική Αυτοδιοίκηση – το νέο παραγωγικό και αναπτυξιακό μοντέλο. Η χώρα μας μεταβαίνει σε αυτό το νέο παραγωγικό μοντέλο, που βασίζεται στις εξαγωγές, στους σύγχρονους τρόπους παραγωγής και στην καινοτομία.

Αυτό με τη σειρά του δημιουργεί έσοδα, πλεονασματικούς Προϋπολογισμούς, υγιή εξωτερικά ισοζύγια, τα οποία συνδυαστικά καθιστούν βιώσιμη και ασφαλή, τη στοχευμένη επέκταση της κοινωνικής και οικονομικής μας πολιτικής.

Αυτό είναι ένα υγιές μοντέλο ανάπτυξης για το μέλλον, ανθεκτικότερο στους κλυδωνισμούς και πιο ανοιχτό στις ευκαιρίες, αλλά και στην πρόσβαση στις ευκαιρίες για όλες τις κοινωνικές δυνάμεις.

Καταλύτης για την επίτευξή του, είναι το Εθνικό Αναπτυξιακό Σχέδιο, που συμφωνήσαμε και με τους θεσμούς. Ένα «Παραγωγικό Σύμφωνο», θα έλεγα – επιτρέψτε μου αυτή τη φράση – ανάμεσα στο Κράτος και τις παραγωγικές δυνάμεις της χώρας μας.

Σε αυτό ευθυγραμμίζονται οι στόχοι και οι κλαδικές προτεραιότητες, με τους διαθέσιμους πόρους, τα κίνητρα, αλλά και τα διαθέσιμα χρηματοδοτικά εργαλεία. Και είναι πανθομολογούμενο ότι σήμερα έχουμε καταφέρει να απορροφούμε ταχύτερα από ποτέ τους διαθέσιμους ευρωπαϊκούς πόρους, τα ευρωπαϊκά κονδύλια και να αξιοποιούμε επενδυτικές συνεργασίες με τις ευρωπαϊκές, αλλά και τις διεθνείς αναπτυξιακές τράπεζες. Η συνδυαστική επίδραση των δημόσιων πόρων με όλα τα παραπάνω αναπτυξιακά εργαλεία αναμένεται να δημιουργήσει στην επόμενη τριετία επενδύσεις άνω των 20 δις ευρώ στην ελληνική οικονομία.

Σε όλα αυτά, θα πρέπει να προστεθεί και η εκτιμώμενη πιστωτική επέκταση μέσω του τραπεζικού μας συστήματος, το οποίο μετά από πολλά χρόνια ακούσιας αδράνειας, πιστεύω ότι σιγά-σιγά ανακάμπτει στο διαμεσολαβητικό του ρόλο, δηλαδή στη χρηματοδότηση της ανάπτυξης.

Ταυτόχρονα, όμως, προωθούμε και μια ομπρέλα αναπτυξιακών παρεμβάσεων που αφορούν στην προώθηση των εξαγωγών, στον μακροχρόνιο ενεργειακό σχεδιασμό, στα σύγχρονα ευρυζωνικά έργα, στην επιτάχυνση της αδειοδότησης των επιχειρήσεων, στη διευκόλυνση των στρατηγικών επενδύσεων, στην ίδρυση, επιτέλους, δημόσιας αναπτυξιακής τράπεζας, στην οριοθέτηση των χρήσεων γης με την ολοκλήρωση του Κτηματολογίου, κάτι που θα έπρεπε να είχε γίνει 50 χρόνια πριν σε αυτό τον τόπο, γίνεται τώρα.

Στέκομαι συνοπτικά. Νομίζω ότι ο κατάλογος των παρεμβάσεων είναι μακρύς και τον γνωρίζετε.

Επαναλαμβάνω: Πρόκειται για μεταρρυθμίσεις, οι οποίες εκκρεμούσαν για χρόνια, αποτελούσαν πάγια αιτήματα των παραγωγικών φορέων και σήμερα, επιτέλους, πραγματοποιούνται. Ενώ σε ώριμη και τελική φάση βρίσκεται ένα ολοκληρωμένο πακέτο επενδύσεων στα ακίνητα, τις μεταφορές, την ενέργεια, τον τουρισμό, την έρευνα και τις υποδομές, με εγχώριους και ξένους επενδυτές. Ενδεικτικά να αναφέρω το μεγάλο project του Ελληνικό, το τουριστικό θέρετρο Atalanti Hills, την επέκταση παραχώρησης του Ελ. Βενιζέλος, την ανακατασκευή των αεροδρομίων από τη Fraport, τις επενδύσεις σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, που τα τελευταία χρόνια έχουν πολλαπλασιαστεί, την ολοκλήρωση της πώλησης της ΔΕΣΦΑ, την επικείμενη αξιοποίηση των κοιτασμάτων υδρογονανθράκων με τους διαγωνισμούς που έχουν προχωρήσει, τους αγωγούς διασύνδεσης φυσικού αερίου στη Μακεδονία-Θράκη, τον TTP, που έχει προχωρήσει στο 80%, και βεβαίως τον IGB, τον κάθετο προς τη Βουλγαρία, τον σταθμό LNG στη Ρεβυθούσα, αλλά και άλλα νέα, σημαντικά έργα με αναπτυξιακό και κοινωνικό αποτύπωμα, όπως η ενεργειακή διασύνδεση Αττικής-Κρήτης, η ενεργειακή διασύνδεση της Αττικής με τα νησιά των Κυκλάδων, η ολοκλήρωση του E65, μια σειρά από σημαντικά έργα.

Οπότε, φίλες και φίλοι, δεν πιστεύω – γιατί ήθελα σήμερα να σας μιλήσω με στοιχεία, με έργα, που είναι αυτήν τη στιγμή υπό πραγματοποίηση ή έχουν ολοκληρωθεί, και όχι με γενικόλογες αοριστολογίες – δεν πιστεύω, δεν είναι υπερβολή να σας πω ότι το 2019, που θα είναι ουσιαστικά και η πρώτη χρονιά που η χώρα μας θα βρίσκεται εκτός μνημονιακής παρακολούθησης και για τρίτη συνεχόμενη χρονιά με θετικό πρόσημο στην ανάπτυξη που θα πλησιάσει το 2,5%. Το 2019, δεν είναι υπερβολή, θα είναι το έτος των παραγωγικών επενδύσεων για τη χώρα. Θα είναι η χρονιά της μεγάλης παραγωγικής ανασυγκρότησης για την ελληνική οικονομία.

Ωστόσο, θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας και τους προβληματισμούς μου. Γιατί όλα αυτά που σας περιέγραψα συντελούνται σε ένα πλαίσιο, σε έναν χώρο, που δεν είναι απομονωμένος από το διεθνές γίνεσθαι ή το ευρωπαϊκό γίνεσθαι. Η ανορθωτική προσπάθεια στο εσωτερικό είναι εντατική και εργώδης, αλλά εξελίσσεται σε ένα διεθνές πλαίσιο εντεινόμενης αστάθειας και ενδεχομένως και αστάθμητων κινδύνων. Παραδοσιακές συμμαχίες διέρχονται κρίση και αμφισβητούνται. Οι εμπορικοί ανταγωνισμοί, αλλά και οι ανταγωνισμοί ισχύος, οξύνονται. Εθνικιστικές φωνές ενισχύονται, και πολλές φορές, σε κρίσιμες ευρωπαϊκές χώρες, ανέρχονται σε θέσης εξουσίας.

Η χώρα μας – και αξίζει να τονιστεί – κόντρα σε αυτό το, επιτρέψτε μου την έκφραση, οπισθοδρομικό ρεύμα της εποχής, προχώρησε, το προηγούμενο διάστημα, τον Ιούνιο του τρέχοντος έτος, σε μια ιστορική συμφωνία με τη γειτονική βόρεια χώρα, με την ΠΓΔΜ, πάνω σε ένα ζήτημα που αδρανούσε εδώ και 35 χρόνια, δίνοντας άλλη μια φορά το παράδειγμα, ως μια δύναμη ειρήνης, συνεργασίας, συνεννόησης και σταθερότητας στην περιοχή μας. Ομοίως, η στάση μας στο προσφυγικό, θα έλεγα ότι ήταν μια έμπρακτη απάντηση ανθρωπισμού απέναντι στο ξενοφοβικό κύμα που δηλητηριάζει, τούτες τις μέρες, ευρωπαϊκές κοινωνίες.

Μια πολιτική πολιτισμού, κι αυτό είναι κάτι παραπάνω από μια πολιτική αλληλεγγύης. Ταυτόχρονα, μέσω της πολυεπίπεδης και υπεύθυνης εξωτερικής μας πολιτικής, αναβαθμίσαμε τον διεθνή ρόλο της χώρας, επιβεβαιώνουμε τις παραδοσιακές στρατηγικές μας συμμαχίες και ανοίγουμε διαύλους επικοινωνίας και συνεργασίας και με άλλες χώρες, σημαντικές χώρες στον πλανήτη και στην περιοχή, η Κίνα, η Ρωσία, η Αίγυπτος, το Ισραήλ, οι χώρες της Αραβικής Χερσονήσου, διαμορφώνοντας έναν πυλώνα ασφάλειας και σταθερότητας στην ευαίσθητη περιοχή της ευρύτερης Ν.Α. Μεσογείου.

Στο ευρωπαϊκό πεδίο τώρα, η Ελλάδα είναι ένας φάρος αξιών. Η Ελλάδα, παρά τις δυσκολίες, τις οποίες είχε σε πολλές στιγμές της ιστορίας της, έχει ένα θετικό στοιχείο. Ήταν πάντοτε, στις κρίσιμες στιγμές, στη σωστή μεριά της ιστορίας.

Και τώρα είναι στην ορθή, στη σωστή πλευρά της ιστορίας. Ενώνουμε, λοιπόν, τη φωνή μας με δυνάμεις προοδευτικές, δημοκρατικές. Πρωτοστατούμε στη διαμόρφωση ενός ενιαίου μετώπου απέναντι στις πολιτικές ανέπαιστης λιτότητας, αλλά και στις εθνικιστικές φωνές, που δυστυχώς κερδίζουν έδαφος στην ευρωπαϊκή Ήπειρο. Ο απλοϊκός, συνωμοσιολογικός και διχαστικός λόγος τους καπηλεύεται τη λαϊκή δυσαρέσκεια και την κοινωνική απογοήτευση και εξελίσσεται σε εσωτερικό εχθρό των δημοκρατιών.

Στις επερχόμενες ευρωεκλογές, λοιπόν, φίλες και φίλοι, η Ευρώπη βρίσκεται πραγματικά μπροστά σε έναν μεγάλο κίνδυνο. Σε έναν κίνδυνο να γυρίσει, με το αποτέλεσμα των εκλογών, το ρολόι της ιστορίας δεκαετίες πίσω.

Οφείλουμε, λοιπόν, σε αυτό το πλαίσιο να προβληματιστούμε. Και οφείλουμε να δώσουμε μια μάχη για να επικρατήσει το αναγκαίο πολιτικό πρόταγμα, για αυτό που εγώ ονομάζω ένα νέο «κοινωνικό συμβόλαιο», στη βάση μιας ολοκληρωμένης και μακρόπνοης αναπτυξιακής στρατηγικής, που θα επαναθεμελιώνει τα κοινωνικά δικαιώματα, τα εργασιακά δικαιώματα, θα στηρίζει το ανθρώπινο κεφάλαιο και θα εμπνέει τα σχέδια ζωής των νέων αυτής της Ηπείρου, σε ένα παγκοσμιοποιημένο πλαίσιο, καμιά αμφιβολία, ιδιαίτερα ανταγωνιστικό και ιδιαίτερα ευμετάβλητο.

Κι αυτό, αν θέλετε, είναι και ένα κάλεσμα σε έναν αγώνα, που μπορεί να συσπειρώσει ευρύτερες δυνάμεις και να αποτρέψει τελικά τη διαφαινόμενη κρίση του ευρωπαϊκού οικοδομήματος, που δεν είναι τίποτε άλλο, παρά κρίση του ίδιου του ευρωπαϊκού ιδεώδους. Η ιστορική συγκυρία είναι εξαιρετικά κρίσιμη. Στο χέρι μας, όμως, είναι να μην επιτρέψουμε καμιά οπισθοδρόμηση σε κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό επίπεδο. Η χώρα μας διαθέτει σήμερα τις ασφαλείς προϋποθέσεις για να καλύψει τα επόμενα χρόνια με ταχείς, ταχύτερους ρυθμούς, το χαμένο έδαφος, με τρόπο δίκαιο και ισορροπημένο, όμως, και με την κοινωνία συμμετοχο, χωρίς αποκλεισμούς και χωρίς ειδικά προνόμια.

Υπάρχει πιστεύω τώρα ένα κλίμα ευνοϊκό. Υπάρχει ένας αέρας ανανέωσης για να βγουν στο προσκήνιο ξανά οι υγιείς και παραγωγικές δυνάμεις του τόπου και να διαμορφώσουν ένα καλύτερο αύριο για τη χώρα. Το πρώτο μέρος αυτής της δύσκολης προσπάθειας που αναλάβαμε, νομίζω ότι ευοδώθηκε με επιτυχία.

Πιστεύω πως σε μεγάλο βαθμό τιμήσαμε αυτή την εμπιστοσύνη του ελληνικού λαού και πιστεύω επίσης ότι θα μας αναγνωριστεί αυτό, ότι δημιουργήσαμε καλύτερες προϋποθέσεις για τη χώρα και για την πορεία της στο μέλλον.

Η σταδιακή βελτίωση των συνθηκών δικαιώνει δύσκολες επιλογές που πήραμε σε πολύ δύσκολες στιγμές. Το όραμά μας, όμως, για τη μεταμνημονιακή εποχή, στοχεύει ακόμη ψηλότερα. Στοχεύει στην Ελλάδα της βιώσιμης και δίκαιης ανάπτυξης. Στοχεύει στην επόμενη δεκαετία. Πιστεύω πια ότι, εφόσον πετύχαμε στα δύσκολα, έχουμε

αποδείξει ότι και ξέρουμε και μπορούμε. Ανακτήσαμε τη συλλογική μας αυτοπεποίθηση. Αφήσαμε πίσω την ηττοπάθεια και τις φωνές του παρελθόντος, τις φωνές της εσωστρέφειας και της καθυστέρησης.

Και νομίζω ότι τώρα είναι η ώρα, από κοινού να εργαστούμε και από κοινού να οργανώσουμε τις δυνατότητες της χώρας μας, αξιοποιώντας τα ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα της ελληνικής οικονομίας, αλλά και τις μεγάλες δυνατότητες του ελληνικού λαού για ένα καλύτερο μέλλον από αυτό που ζήσαμε τα προηγούμενα χρόνια, ένα καλύτερο μέλλον που πιστεύω ότι μας αξίζει. Και πιστεύω ότι και σε αυτή την προσπάθεια θα είμαστε μαζί και θα είστε αρωγοί.

Σας ευχαριστώ θερμά.